

THƠ NGUYỄN ĐÌNH TOÀN

(7 Bài)

KHI ANH VỀ

Khi anh về căn nhà xưa đã mất
Buồn phơi trên từng những bức tường dài
Và cánh tay, và lớp bụi trên vai
Những ngày tháng mỗi mòn che lấy mắt

Bàn tay thô hàng ngón sần ngơ ngác
Mùi lá non trên đường chỉ dờ dang
Em xa rồi giếng xưa giờ vẫn mát
Anh cúi đầu vỗ trên vết da nhăn

Những giọt nước âm thầm đem nỗi vui chợt đến
Như cơn gió hiền chợt nhớ về thăm
Những người lạ nhìn anh, anh cúi đầu nhìn bóng
Thấy mơ hồ những nỗi nhớ run lên

Hình ảnh ấy đã chìm trong dĩ vãng
Đối diện anh bằng một mặt nước trong
Anh nhắc khẽ bàn tay rồi nhắm mắt
Tiếng võ vàng khua động trong thâm tâm.

KHI EM VỀ

Quê mẹ đầy ưu phiền nhiều quá lắm
Hàng cau già mo thương bẹ quắt queo
Anh nằm đếm những ngày rồi những tháng
Đi qua dần khi nước mắt buông theo

Kỉ niệm cũ vẫn còn nguyên vẹn đó
Trời tháng giêng, tháng bảy buồn như nhau
Gió vẫn thơm mùi hoa bưởi hoa ngâu

Rồi Tết đến, rồi lòng anh nhớ quá

Khi em về bước chân chùng xa lạ
Và cỏ hoa tất cả đã lắng im
Giấc ngủ ấy một đời anh ao ước
Từ máu mình hoài rút khỏi đường tim

Em đừng khóc, đừng buồn, đừng nhìn nữa
Cứ cúi đầu rồi cứ thế ra đi
Trời sẽ tối, tiếc thương rồi sẽ hết
Và dấu giày mai sẽ lá sương che.

KHÚC CA PHẠM THÁI

Ta tráng sĩ hề, lòng không mềm bằng kiếm,
Ta anh hùng hề, sự nghiệp có đầy đôi mắt Trương Quỳnh Như.
Chí nhỏ lòng kiêu, đổ thừa vận rủi,
Tài sơ sức mỏi, trách với thời cơ.
Lòng chua cay uống mãi rượu giang hồ,
Nâng chén lửa đốt tàn dần năm tháng.
Hồn đau thương những đêm trường bốc cháy,
Ngựa ngông cuồng khua gót nhớ quan san.
Trời mưa buồn hay nhỏ lệ nhân gian,
Men ứa lạnh trên đầu tay giá buốt.
Chộp năm canh gà chừ tóc hồ điếm bạc,
Thù nhà chưa trả chừ nợ nước vai mang.
Thẹn mặt làm ngơ chừ tủi thân hồ hải,
Gục đầu lên gươm chừ, máu đổ chứa chan.
Ta là sao tinh đầu,
Cao vút trời cô đơn.
Sáng không đủ soi đường cho người chừ, đêm chưa đành tắt,
Một mình ta với lòng ta chừ, bão táp khôn nguôi.
Biển động bốn phương chừ, sóng đau gào thét,
Giấc mơ thù hận chừ, máu đỏ tay người.

Cơn say dở khóc dở cười,
Thành nghiêng núi lở, đất trời là đầu.
Chuông rung đã lọt tiếng cầu,
Em ơi tỉnh dậy nghe sầu vào thơ.
Ta yêu nàng ư?
Ta giết nàng ư?
Ta thương nàng ư?
Ta khóc rồi ư?
Môi nàng thơm chừ hồn ta ngây ngất,
Mắt nàng là đèn hoa soi đêm tối hồn ta.
Gót hương trầm dáng kiều thơm dịu ngọt,
Xiêm y nòng nân ngón nhỏ búp tiên nga.
Nàng là thơ ta là rượu mê hoa,
Trời nâng giấc ban ơn đầy xuân mới.
Ta nhớ nàng điên cuồng lên tiếng gọi,
Quyên Như ơi, ai đội mộ nàng lên.
Thơ nàng buồn thành những chiếc gai êm,
Mọc lên giữa linh hồn ta sâu tủi.
Mây ngũ sắc kết lên lầu ngóng đợi,
Sao Ngân Hà mở hội đón em đi,
Thuyền trăng đây ta xin chở em về,
Trong lưng chén long lanh chừ, đau lạnh môi tê...
Ta ôm nàng trong đôi tay sừng húp,
Ta cắn xiêm y nàng, cho vỡ nát chén si mê.
Quyên Như ơi,
Hồn ta đây mời em về ngự trị,
Rồi thơ thần, ta giáng bút cho nhau.
Rồi trái thơ làm gấm nệm muôn màu,
Ta sẽ cưới nhau dưới muôn ngàn tinh tú..
Xin đừng bạn bè,
Xin đừng chí cả...
Ta sắp gặp nàng,
Ta sắp gặp nàng đây.
Gió đã mách, nàng đang về trên đài kiều khai nụ,
Ta nghe bước chân nàng vừa thoát nở thành hoa.

Rượu còn đầy vò, trăng còn sáng trên thơ,
Xin đừng để ngai hồn ta trống vắng.
Này Tiêu Sơn chuông chùa nào nín lặng,
Hãy chiêu hồn cho đội mộ nàng lên.
Nàng chết rồi ư?
Ta khóc rồi ư?
Em ơi tám hướng sông hồ,
Mười năm ngang dọc, bây giờ là đây.
Sự đời chừ đã trắng tay,
Ngủ vùi một giấc, cho đầy gối tham.
Ta say hay ta tỉnh?
Nàng buồn hay nàng vui?
Ngọc châu pha vỡ tiếng cười,
Lược gương xin chải ngậm ngùi cho nhau.
Môi nàng là mật đắng,
Tóc nàng là bão đau.
Mắt nàng thành mộ tối,
Hồn ta là đêm sâu.
Áo bào hiên ngang hờ bụi đường mốc thối,
Chuông kinh cầu nguyện hờ, lời đầy tên nàng.
Trời rộng thênh thang hờ chim thiêng rã cánh,
Canh khuya mòn mỏi hờ đôi bóng sầu tương.
Tinh dầu lu mờ hờ thơ run hồn thép,
Ngựa ghê đá sắc hờ xa lắc biên cương
Rát mặt anh hùng hờ nàng là gió mát,
Xin tạ tình nàng hờ lệ đau một hàng.
Heo may đã nổi lá vàng,
Buồn xưa chừng cũng động ngàn bay xa.
Mộ nàng bao cỏ úa,
Lòng ta bấy xót xa.
Rưng rưng chén nhỏ trào tâm sự,
Ta thương nàng hay ta thương ta?

MAI TÔI ĐI

Mai tôi đi, tôi đi vào sương đen
Sương rất độc, tắm vào người nổi chết
Quê hương ta sống chia giòng vĩnh biệt
Chảy về đâu những nước mắt đưa tin

Mai tôi đi mong cho tình xa quê
Mong cho người về được nơi sẽ đến
Ta chia tay ta chia trời xé biệt
Còn được bao dấu vết nhớ nhau tìm

Từ nay trăng sẽ lạnh riêng mình
Đời nghe quanh thác đổ qua ghềnh
Hồn như gương vỡ đập tan thành
Thuyền ơi thuyền từ nay xa bến

Mai tôi đi như máu chảy ngoài tim
Xin khẩn nguyện cả mười phương tám hướng
Cho quê hương u mê ngày thức tỉnh
Để dù xa có chết cũng vui mừng.

NỖI BUỒN VÀ BÀN TAY

Khi em trở về
Trời mùa đông đen
Căn nhà không người
Và mùi ẩm mốc
Khi em trở về
Tay đầy nước mắt
Trên thành cửa bụi
Tuổi thơ đi qua

Khi em trở về

Một người yêu đó
Hoa trên phiến đá
Cỏ buồn ngón chân
Và cơn gió rét
Que diêm bật lên
Que diêm bật lên
Nỗi buồn thấp lên

Những mơ ước cũ
Sáng lên một lần
Những hình ảnh cũ
Tắt đi một lần
Khi em trở về
Bàn tay khói hương
Buồn xưa sắp hết
Nói gì đi em...

THẦN TƯỢNG

Hỡi thần tượng của lòng tôi quá khứ
Trả lại người đầy dĩ vãng yêu thương
Với điện đài xưa hoang phế u buồn
Tôi chỉ là sân rêu mòn đổ nát

Trả lại người đây lời thơ tiếng hát
Của tuổi hoa ngày mật đã qua rồi
Tôi trở về với đêm tối hồn tôi
Lấy cỏ úa đặng quang niềm hối tiếc

Tôi yêu người thơ ngây như đợi chết
Tay rã rời không vượt kết nhớ mong
Kỷ niệm sâu tư, nước mắt âm thầm
Đem tha thiết để dỗ lòng kiêu hãnh

Tôi yêu người bằng tình yêu thần thánh
Nên bằng lòng gánh chịu nỗi cô đơn

(Sự cô đơn đồng nghĩa với rẻ khinh)
Chẳng đủ kiêu sa, biến thành cay đắng

Tôi hoài nhủ lòng tôi xin nín lặng
Có nghĩa gì đâu lời thở than này
Nhưng bây giờ tôi biết nói sao đây
Cả thể xác cả hồn tôi đã vỡ

Hết cả rồi em còn mong gì nữa
Ngày đã trôi qua, mộng đã trôi qua
Những tủi hờn, những căm nín xót xa
Rồi sẽ lụi như ngọn đèn sắp tắt

Thơ buồn không đỡ nổi hồn què quặt
Anh chống tay vào chiếc nạng tình yêu
Em xa rồi tất cả cũng xa theo
Và tất cả còn tro niền trống vắng

Nào anh có hiểu tại sao anh chán nản
Tại sao anh buồn
Tại sao anh yêu em
Tại sao mình xa nhau
Tại sao em buồn
Tại sao em khóc
Tại sao em cười
Tại sao anh già giữa tuổi hai mươi
Tại sao anh không biết giữ em cho đời anh hạnh phúc
Để đến nỗi xa nhau từng giây từng phút
Rồi mất nhau từng ngày - từng tháng - từng năm
Rất âm thầm - nhưng rất chắc - tựa những bàn chân
Đi từng bước ra khỏi hồn của mộng
Tiếng gọi với vỡ tan vào biển sóng
(biển vô hình con tàu cũng vô hình)
Đắm đuối ấy làm sao người ta biết được
Nhưng mà em hiểu được phải không em?

Đừng nhắc đến nhau như nhắc những người quen
Hãy để yên nhau (ý van xin cũng là lời tự nguyện) trong vùng yên lặng
Chúng mình không ai bỏ đi vì không ai tìm đến
Việc gặp nhau tự nhiên như sự có mặt giữa cuộc đời
Cũng chẳng yêu nhau như khoảnh khắc
(em ơi)
Rồi khuất đi như những người đã chết
Cuộc đời còn và sẽ không bao giờ hết
Người ta sẽ hiểu rằng không gì hơn là được yêu nhau
Nên anh chẳng tiếc gì kể cả những đờn đau
Và làm thơ như con chim một mình nghe tiếng hót
Giọng chim buồn vì lòng chim đau xót
Thơ anh buồn vì anh yêu em

Thôi già từ kỷ niệm!
Thôi già từ nhé em!

TÌNH KHÚC THỨ NHẤT

Tình vui theo gió mây trôi
Ý sầu mưa xuống đời
Lệ rơi lấp mấy tuổi tôi
Mấy tuổi xa người
Ngày thần tiên em bước lên ngôi
Đã nghe son vàng tả tơi
Trầm mình trong hương đốt hơi bay
Mong tìm ra phút sum vầy

Có biết đâu niềm vui đã nằm trong thiên tai
Những cánh dơi lẻ loi mù trong bóng đêm dài
Lời nào em không nói em ơi
Tình nào không gian dối
Xin yêu nhau như thời gian làm giông bão mê say

Lá thốt lên lời cây
Gió lú đưa đường mây

Có yêu nhau xin những ngày thơ ngây
Lúc mắt chưa nhạt phai
Lúc tóc chưa đổi thay
Lúc môi chưa biết dối cho lời

Tình vui trong phút giây thôi
Ý sầu nuôi suốt đời
Thì xin giữ lấy niềm tin dấu mộng không đền
Dù trời đem cay đắng gieo thêm
Cũng xin đón chờ bình yên
Vì còn đây câu nói yêu em
Âm thầm soi lối vui tìm đến

Thần tiên gãy cánh đêm xuân
Bước lạc sa xuống trần
Thành tình nhân đứng giữa trời không
Khóc mộng thiên đường
Ngày về quê xa lắc lê thê
Trót nghe theo lời u mê
Làm tình yêu nuôi cánh bay đi
Nhưng còn dăm phút vui trần thế

Đây là lời của Nguyễn Đình Toàn viết cho bản nhạc cùng tên của nhạc sĩ Vũ Thành An năm 1965 khi cả hai người cùng làm trong Đài phát thanh Sài Gòn.

Nguồn: <https://www.thivien.net/Nguy%E1%BB%85n-%C4%90%C3%ACnh-To%C3%A0n/T%C3%ACnh-kh%C3%BAC-th%E1%BB%A9-nh%E1%BA%A5t/poem-BoZ0gqwl3ZR-bW9LpZzU0A>

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9100 TÁC PHẨM